

Μόνος στο σκοτάδι

– Πώς βρέθηκες εδώ κουταβάκι;

– Μάλλον έχασε το δρόμο του.

– Καλά, και πώς ανέβηκε στο πεζούλι;

– Θα πάτησε στη σανίδα.

– Το καημένο, μόνο του στο σκοτάδι και τη βροχή. Τρέμουν τα ποδαράκια του.

– Με λίγα χάδια στη μουσούδα θα είναι μια χαρά.

– Δώστε του και λίγο γάλα.

Συμπλήρωσε τα Δ δ που λείπουν και διάβασε τι σκέφτεται το κουτάβι.

___ε θέλω γάλα, ούτε μακαρονά___α!
___ώσε μου ___υο κόκαλα μεγάλα.

Δε φοβάμαι το σκοτάδι.
Είμαι δυνατό κουτάβι.
Οι αστραπές δε με τρομάζουν
κι οι βροντές με διασκεδάζουν.

Χωρίς φως

– Ωχ! Σκοτάδι!

– Και φοβερές αστραπές.

– Μη φοβάστε! Ιωάννα, φέρε το φακό.
Κι εγώ, όταν ήμουν μικρός,
φοβόμουν τις αστραπές.
Φοβόμουν όμως περισσότερο
το δυνατό φύσημα του ανέμου.
Τότε η γιαγιά μου, η Φανή,
μου έλεγε μια ιστορία.

Τι ιστορία λέει ο παππούς;
Συμπλήρωσε τα Φ φ που λείπουν και διάβασε.

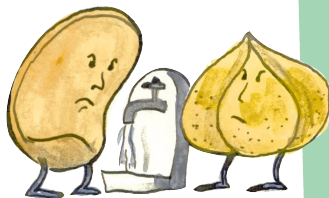

Κάθε ___ορά που ο άνεμος ___υσά δυνατά,
είναι γιατί οι νεράιδες έχουν γάμο.

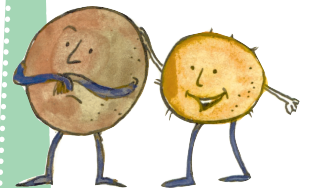
Τότε στήνουν χορό
από τη γη
μέχρι τα σύννε___α.

___υσά και η τραγουδιστή ___ωνή τους
είναι το σ___ύριγμα του ανέμου.

Λαϊκή παράδοση από τη Ζάκυνθο
και τη Λακωνία, ελεύθερη διασκευή.
Πολίτης, Ν. 1994. *Παραδόσεις*. Αθήνα: Γράμματα

Παραμύθι, μύθι, μύθι
το κουκί και το ρεβίθι,
εμαλώνανε στη βρύση.
Και περνάει η φακή
και τα βάζει φυλακή.
Και η φάβα τής φωνάζει:
«Φακή, άσ' τα, δεν πειράζει».

Το παράξενο ταξίδι της Συννεφένιας

– Ξέρω κι εγώ ένα παραμύθι για τον άνεμο και τη βροχή.

◀◀ Ο βασιλιάς Φωτιάς, η Συννεφένια και η κόρη τους η Χιονένια ζούσαν σε ένα παλάτι. Ο Φωτιάς δεν τις άφηνε να βγουν έξω ποτέ. Στερώνε την πόρτα με ένα βαρύ ξύλο.

Μια μέρα όμως το ξέχασε. Τότε ο Άνεμος φύσηξε δυνατά και άρπαξε τη Συννεφένια. Την πήρε μαζί του στο ταξίδι του...